

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Ved Abraham Kalls Jubilæum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 96. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_312_6-txt-shoot-idm193.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

- 4 Ikke Smiger vil jeg her frembære,
Paa Maroners og Nasoners Viis,
Snorro siger, det er Spot, ei Ære,
Som udgydes i en Løiet Priis.
Hvis det sømmede sig for den Unge,
Klage vilde han i Sagas Navn,
At ei Gjenlyd hun fra Danmarks Tunge,
Hørde af de Millioner Savn,
Som hun hviskede i vor Mesters Øre,
Som hun præntede i hans Lommebog;
Klagen vilde jeg forvoven føre,
Skiælde selv mig for en næsviis Pog,
Hvis kun Gubben vilde ret i Vrede,
Vise klarlig, mig til Spot og Skam,
Ved hin Kalmar-Filtring at oprede,
Hvilken Skolepog jeg er mod ham.
Men, ved Pogen jeg om Bogen mindes,
Som han nemmede i Børneskoe,
97Skolebogen, hvor end silde findes
Sanddrue Sagn i Pagt med Fædres Troe,
Bogen som, det maa en Skielm dog glemme,
Sanked først paa Danmarks Tungemaal,
Fortids Sagn, saa de var værd at nemme,
Veied dem i Sandheds egen Skaal;
Krandsede ei nogen Alexander,
Knælede ei feig for Romas Ørn,
Kæmpede stede under Dydens Stander,
Til et Eftersyn for christne Børn.
Sank engang den under Skole-Bordet,
Ligemeget Tro og Saga vandt,
Hvad som fældte den, det er alt jordet,
Til Opstandelse den Kræfter fandt;
Der det lakkede imod Jubel-Dagen,
Halv opreist, den over Bordet keeg,
Og med fyrgetive Aar paa Bagen,
Den sig blander i vor Juleleeg.
Kyndinger den fattes ei herinde.
Mangen Mand den kiendte grandt som Pog,
Ja, de Fleste hvert historisk Minde
Knytte end vel til den Skolebog.
Trives da i Danmark nogensinde,
Sagas Blomst til Duft og ei til Bram,
98Da paa Bladet af den bly Kiærminde,
Stave skal man: Sæd af Abraham.
Ei Kiærminden, som man vel kan vide,
Vil om nogen Ædling være stum,
Nævne vil den vist paa samme Side,
Holberg, Rothe, Overne og Suhm,
Alle saaede de en Sæd paa Jorden,
Som, trods Tidens Uveir, Kuld og Brøst,
Sikkerlig dog modnes skal i Norden,
Skiænke Sønner en velsignet Høst.
Men alligevel, naar Dans Kiærminde
Reder op sit store Arvetal,
Som skal meer end Folk i Nord forbinde,
Nævne maa som Patriarch hun Kall,
Hun til Nævnelser har mange Grunde,
Som udstrømme af hans Skolebog,
Glemme kan hun jo og ingenlunde,
Hvad som vides i hver Aske-Krog,
At den Samme, der os først fortalde
Sagn paa Dansk om hele Tidens Løb,
Ogsaa først til Dannemark indkaldte
Saga-Børnene, som alt i Svøb,
Liflig har paa Modersmaalet stammet,
Skjønndt for Tænder de har fristet Soet,

Børnene, som Hellas har opammet:
99 Mnemosynes Børn med Herodot.
Ja, hvem har vel i de sidste Dage,
Saa omtrent Halvtredsindstive Aar,
Bogen fulgt, mens Tiden gik tilbage,
Og dog forbigaaet Søgna-Gaard!
Hvem har dyrket Jord i Sagas Egne,
Og ei pløiet med den Riges Kalv!
Bør ei Bogen vi ham heel tilegne,
Som han venlig forudsagde halv!
Sad han ikke som paa Sagas Sæde,
Lærerig for hver en Odans Søn!
Skifted han ei aabenlyst med Glæde,
Hvad han sankede med Flid i Løn!